

Sygn. akt **IC 690/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Kuryło - Maciejewska

Protokolant: Joanna Antoniszyn

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. N.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

- I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. N. kwotę 3.031,95 zł (trzy tysiące trzydzieści jeden złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 lutego 2017 roku do dnia zapłaty;
- II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
- III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę 11,28 zł tytułem zwrotu wydatków.

Sygn. IC 690/17

UZASADNIENIE

Powód A. N. w pozwie przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie kwoty 3.031,95 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 03 grudnia 2016 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki S. nr rej. (...) użytkowany przez poszkodowaną A. M. (1). Sprawca wypadku posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Pozwany przyjął odpowiedzialność za zdarzenie co do zasady i zakwalifikował szkodę jako całkowitą, bowiem koszty naprawy pojazdu przekraczały jego wartość w stanie nieuszkodzonym. Za szkodę w pojeździe wypłacono kwotę 8.000 zł. W związku ze zniszczeniem pojazdu poszkodowana zmuszona była wynająć samochód zastępczy w przedsiębiorstwie powoda na okres likwidacji szkody, który wyniósł 27 dni. Pojazd został wynajęty za rynkową stawkę 135 zł netto za dobę najmu. Pojazd został podstawiony w miejsce wskazane przez poszkodowaną i w takim trybie odebrany. Koszt najmu pojazdu wyniósł łącznie 4.704,75 zł brutto. Usługa obejmuje również koszty podstawienia pojazdu i jego odbioru z miejsc wskazanych przez poszkodowaną (po 90 zł netto). Poszkodowana nie miała prawa odliczenia podatku VAT. A. M. (1) przelała wierzytelność za wynajem pojazdu zastępczego na powoda.

Powód zgłosił pozwanemu roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego, przesyłając umowę najmu, przelewu wierzytelności i inną niezbędną dokumentację. Pozwany zajął stanowisko w sprawie, wypłacając odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w wysokości 1.672,80 zł obejmujące w sobie 17 dni najmu po stawce 98,40 zł brutto (80 zł netto), pismem z dnia 21 lutego 2017 roku, odmawiając zapłaty dalej idącego roszczenia powoda.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik przyznał, że pozwany otrzymał zgłoszenie szkody z dnia 03 grudnia 2016 roku dotyczącej samochodu marki S. nr rej. (...), którą zarejestrował pod numerem (...) i nie kwestionuje swojej odpowiedzialności co do zasady. Wskazał również, że pozwany wypłacił poszkodowanej kwotę 1.672,80 zł tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego. Bezspornym pomiędzy stornami jest również fakt nieopłacalności naprawy pojazdu i ustalenia odszkodowania metodą tzw. szkody całkowitej. Powód jednak nie wykazał, by w realiach niniejszej sprawy łączne, konieczne i ekonomicznie uzasadnione koszty najmu wynosiły 4.704,75 zł z VAT. Pełnomocnik pozwanego zarzucił, że powód nie udowodnił, by koszty stwierdzone fakturą załączoną do pozwu pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 06.11.2016 r. Zakwestionował również zasadność ustalenia odszkodowania przy uwzględnieniu stawki 135 zł netto za dobę oraz czas najmu przekraczający 17 dni. Pozwany podniósł, że na poszkodowanym z mocy prawa ciąży obowiązek minimalizacji szkody. Nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., 362 k.c. i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku powinien w związku z tym ciążyć obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, nie dających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej, a w konsekwencji-gwarancyjnej ubezpieczyciela. W kontekście powyższego obowiązku wskazana w umowie stawka czynszu, jawi się jako wygórowana, nie odpowiada ona bowiem średnim stawkom stosowanym przez funkcjonujące na rynku podmioty świadczące tego rodzaju usługi. Poszkodowana na etapie zgłoszenia szkody została poinformowana o możliwości zorganizowania najmu za pośrednictwem (...), z czego jednak nie skorzystała. Mimo gotowości ze strony pozwanej do przedstawienia stosownej oferty, pozwana zrezygnowała ze współpracy z nią, naruszając tym samym wskazany wyżej obowiązek minimalizacji szkody. Nie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest również fakt, że poszkodowana nie uiszczała bezpośrednio opłaty za najem. Sama okoliczność zawierania jednocześnie z umową najmu umowy cesji wierzytelności wskazuje, że najemca już w momencie zawierania umowy najmu wie, że nie poniesie kosztów pojazdu zastępczego. Pełnomocnik pozwanego zakwestionował moc dowodową załączonych do pozwu dokumentów, tj. faktury nr (...) i umowy nr (...). Zakwestionował także długość okresu najmu pojazdu zastępczego, wskazując, iż o ustaleniu odszkodowania metodą tzw. szkody całkowitej poszkodowana została poinformowana w dniu 16 grudnia 2016 roku; dodatkowo uwzględniono kolejne 7 dni jako czas niezbędny do sprzedaży uszkodzonego auta i zakup nowego o zbliżonych parametrach

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03 grudnia 2016 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki S. (...) nr rej. (...), należący do poszkodowanej A. M. (1).

okoliczność bezsporna

A. M. (1) od koleżanki z pracy uzyskała informację, iż firma (...) z L. zajmuje się sprawami dotyczącymi odszkodowań z tytułu wypadków drogowych. Poszkodowana skontaktowała się z wymienioną firmą, która następnie skierowała ją do firmy powoda, jako zajmującej się wynajmowaniem pojazdów zastępczych. Świadek potrzebowała takiego pojazdu, albowiem jej auto uległo całkowitemu uszkodzeniu i nie nadawało się do użytku. A. M. zaś musiała dojeżdżać do lekarza, na rehabilitację oraz załatwić sprawy związane z uzyskaniem dokumentacji dotyczącej wypadku, jak również inne związane z życiem codziennym. Poszkodowana mogła prowadzić samochód, bowiem po wypadku była ogólnie

pośluzona i nosiła kołnierz ortopedyczny, jednak nie miała żadnych złamań. Pojazd zastępczy został dostarczony do miejsca zamieszkania A. M. (1) w Ł. w dniu 07 grudnia 2016 roku. Wtedy też została podpisana umowa nr (...) o najem samochodu marki S. (...) nr rej. (...), w której wskazano okres wynajmu od dnia 07 grudnia 2016 roku do dnia 11 stycznia 2017 roku za kwotę 135 zł + VAT na dobę. Świadek uzyskała też informację, że „auto zastępcze dostaje w ramach ubezpieczenia”. Samochód zastępczy uszkodzona zdała w dniu 11 stycznia 2017 roku w miejscu swojego zamieszkania, mimo iż dwa dni wcześniej kupiła nowe auto. Pojazd zastępczy był jej jednak potrzebny do załatwienia wszystkich formalności związanych z zarejestrowaniem nowo nabytego samochodu.

W dniu 11 stycznia 2017 roku została podpisana pomiędzy A. M. (1) a powodem umowa cesji wierzytelności dotyczącej kosztów z tytułu najmu auta zastępczego marki S. (...) nr rej. (...) w związku ze szkodą komunikacyjną powstałą w dniu 03 grudnia 2016 roku.

W dniu 16 stycznia 2017 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) za wynajem auta zastępczego nr umowy (...) za 27 dni oraz podstawienie i odbiór auta na łączną kwotę 4.704,75 zł.

Dowód:

1. zeznania świadka A. M. (1) – k.56;
2. kserokopia umowy nr 2/12/2016 o najem samochodu marki S. (...) nr rej. (...) -k.7-8;
3. kserokopia umowy cesji wierzytelności z dnia 11.01.2017 r. –k.10;
4. kserokopia faktury VAT nr 3/01/2017 za wynajem auta zastępczego -k.9

Zarówno pojazd marki S. (...), należący do uszkodzonej A. M. (1), jak i wynajęty przez nią pojazd zastępczy marki S. (...), są samochodami klasy C.

okoliczność bezsporna

Sprawca wypadku był ubezpieczony przez (...) S.A. z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów.

okoliczność bezsporna

Uszkodzona niezwłocznie zgłosiła szkodę powstałą w jej pojeździe do Ubezpieczyciela w celu jej likwidacji, w ramach polisy OC sprawy.

W piśmie z dnia 13 grudnia 2016 roku strona pozwana poinformowała A. M. (1) o szkodzie całkowitej w jej pojeździe, zaś w piśmie z dnia 16 grudnia 2016 o ustalonej wysokości odszkodowania na kwotę 8.000 zł stanowiącej różnicę wartości pojazdu przed wypadkiem i jego aktualnej wartości. O faktycznym przyznaniu odszkodowania poinformowano natomiast uszkodzoną dopiero w piśmie z dnia 21 lutego 2017 roku.

Powód zgłosił pozwanej roszczenia z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku z przedmiotową szkodą pismem z dnia 16 stycznia 2017 roku.

Decyzją z dnia 21 lutego 2017 r. strona pozwana roszczenie dotyczące najmu pojazdu zastępczego uznała jedynie w części. Ubezpieczyciel uznał za zasadne wypłatę odszkodowania w łącznej wysokości 1.672,80 zł brutto z tytułu zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Przyczyną ograniczenia należnego odszkodowania z tytułu najmu samochodu zastępczego była weryfikacja dobowej stawki najmu samochodu zastępczego oraz okresu najmu pojazdu.

Dowód: dokumenty zawarte w aktach postępowania likwidacyjnego strony pozwanej nr (...)

Stosowane na rynku dobowe stawki najmu pojazdu klasy C powyżej 7 dni wynoszą przykładowo 219 zł brutto, 270 zł brutto, 370 zł brutto na dobę.

Wypożyczalnie limitują ilość kilometrów, które można przejechać wynajętym autem, utrzymują kaucje.

Z opinii biegłego M. B. złożonej do sprawy sygn. I C 1258/14 rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu wynika, iż w 2013 roku na terenie W. średnia dobowa stawka najmu pojazdu z segmentu typu C wynosiła około 135 zł netto przy uwzględnieniu najmu średnioterminowego, tj. około 1 miesiąca

Dowód:

1. wydruki za stron internetowych, k. 15-28;

2. kserokopia opinii biegłego M. B. złożonej do sprawy sygn. I C 1258/14 rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu-k.29-30.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Powód domagał się w niniejszej sprawie zapłaty odszkodowania uzupełniającego, obejmującego koszt najmu pojazdu zastępczego w związku z wypadkiem, jaki miał miejsce w dniu 03 grudnia 2016 r., ponad kwotę uznaną i wypłaconą przez stronę pozwaną po zgłoszeniu szkody w zakresie zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

Poza sporem w niniejszym postępowaniu pozostawała kwestia legitymacji procesowej powoda, który przedmiotową wierzytelność nabył na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej z poszkodowaną A. M. (1) w dniu 11 stycznia 2017 roku.

Bezsporna była w niniejszej sprawie także podstawa odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego ubezpieczyciela za szkody związane z wypadkiem, w którym uszkodzony został pojazd poszkodowanej. Sporny był jedynie zakres tej odpowiedzialności, co do obowiązku zapłaty przez ubezpieczyciela odszkodowania obejmującego koszt najmu pojazdu zastępczego.

Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest zakreślona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu, którego odpowiedzialność wynika z art 436 § 2 k.c. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym było zatem odwołanie się do reguł k.c. odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Nakazują one przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, czy uchwałę z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl. czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl.).

Przyjęte orzecznictwo sądów powszechnych, wskazuje, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego nie służącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała SN z 17.11.2011r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Utrata zatem możliwości korzystania z pojazdu stanowi negatywne następstwo majątkowe, zaś wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) tego negatywnego następstwa należy kwalifikować jako szkodę majątkową

podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela wynikającej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym znaczenie dwóch kryteriów – celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 76/13, Biul.SN 2013/11/13-14, potwierdził również, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita), co miało miejsce w stanie faktycznym ustalonym w niniejszej sprawie.

Za wydatek niezbędny (celowy) należy uznać wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego samochodu, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu.

W niniejszym postępowaniu pełnomocnik pozwanego w zasadzie nie kwestionował celowości kosztów najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowaną. Zarzucił jednak, iż czas najmu wskazany w fakturze jest nieuzasadniony ponad uznane 17 dni, albowiem o ustaleniu odszkodowania metodą tzw. szkody całkowitej poszkodowana została poinformowana w dniu 16 grudnia 2016 roku; dodatkowo uwzględniono kolejne 7 dni jako czas niezbędny do sprzedaży uszkodzonego auta i zakup nowego o zbliżonych parametrach. Przy czym reprezentujący stronę pozwaną pełnomocnik nie wskazał już, iż w wymienionej dacie ustalono jedynie wysokość ewentualnego odszkodowania, zaś dopiero w piśmie z dnia 21 lutego 2017 roku postanowiono o przyznaniu A. M. odszkodowania w kwocie 8.153 zł, a z załączonej dokumentacji nie wynika w istocie, kiedy odszkodowanie to wypłacono. Zatem, najem pojazdu zastępczego zakończył się na długo (ponad miesiąc) przed wypłaceniem należnego odszkodowania i to z tego powodu, że poszkodowana dysponowała własnymi środkami umożliwiającymi jej zakup innego pojazdu, co nastąpiło - zgodnie z wiarygodnymi zeznaniami świadka A. M. - w dniu 09 stycznia 2017 r. Mając ponadto na uwadze okoliczność, iż poszkodowana zmuszona była poszukiwać w celu nabycia nowego (innego) samochodu w okresie świąteczno-noworocznym, nie sposób przyjąć, iż okres najmu pojazdu zastępczego od dnia 07 grudnia 2016 roku (cztery dni po wypadku i 9 dni przed określeniem wysokości ewentualnego odszkodowania przez pozwaną) do 11 stycznia 2017 roku (dwa dni po nabyciu innego auta nie- zbędne do załatwienia formalności związanych z rejestracją nowego pojazdu) był nadmiernie wydłużony a przez to nieuzasadniony. Zdaniem Sądu, poszkodowana w krótkim czasie, pomimo niepewności co do przyjęcia odpowiedzialności strony pozwanej, braku środków z odszkodowania, okresów świątecznych i niezbędnych poszukiwań, zdołała zakupić inny pojazd i do minimum skrócić okres wynajmowania samochodu zastępczego, co czyni zarzut pełnomocnika strony, kwestionujący wykazany czas najmu, za chybiony. Tym bardziej, że w istocie z 36 dni najmu pojazdu zastępczego, w przedstawionej do pozwu fakturze nr (...) objęto jedynie 27 dni oraz usługę podstawienia i odbioru auta.

Sporną w niniejszym postępowaniu była również stawka najmu pojazdu wynajętego przez poszkodowaną, która wynosiła 135 netto zł za dobę.

Sąd Najwyższy wskazał, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Ze względu na relatywność zastosowanego kryterium, zdaniem Sądu, zasadne jest również uwzględnienie takiego sposobu i zasad do ustalenia wysokości odszkodowania w sprawach o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Nie kwestionowane jest prawo poszkodowanego do wyboru przez niego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, a miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane przez ten

warsztat naprawczy. Poszkodowany nie miał również obowiązku poszukiwać firmy, która wynajmuje pojazdy zastępcze najtaniej.

Z materiału dowodowego przedstawionego przez powoda w postaci wydruków ze stron internetowych wynika, że stawki najmu pojazdu o tej samej klasie co pojazd uszkodzanej, wahają się w granicach od 219 zł brutto do 370 zł brutto, zaś z opinii biegłego M. B. złożonej do innej sprawy rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu (w niniejszym postępowaniu mającej status dokumentu prywatnego) wynika, iż w 2013 roku na terenie W. średnia dobowo stawka najmu pojazdu z segmentu typu C wynosiła około 135 zł netto przy uwzględnieniu najmu średnioterminowego, tj. około 1 miesiąca, zatem tyle ile wynosiła ona na przełomie 2016/2017 roku w firmie powoda mającej swoją siedzibę w O.. Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu tych informacji i braku innych wniosków dowodowych stron, w tak określonych granicach stawek, można bez odwołania się do wiedzy specjalnej stwierdzić, że stawka za dobę najmu samochodu wynajętego przez uszkodzoną mieści się w ramach „stawek występujących na rynku lokalnym”. W sytuacji natomiast, gdy pozwany kwestionował wysokość odszkodowania w tym zakresie, twierdząc, że jest to stawka rażąco wygórowana, to na nim spoczywał ciężar dowodu zgodnie z art 6 k.c. i 232 k.p.c. Tymczasem pozwany nie podjął żadnej inicjatywy dowodowej w celu wykazania prawdziwości tego twierdzenia.

Zdaniem Sądu, nie był zasadny zarzut pozwanego braku współdziałania uszkodzanej z ubezpieczycielem. Nie można bowiem nakładać na uszkodzanego obowiązku informowania ubezpieczyciela o zamiarze wynajmu pojazdu zastępczego i korzystania w tym zakresie z usług podmiotu współpracującego z ubezpieczycielem. Tym bardziej, że jak wynika z dokumentacji zgromadzonej w aktach postępowania likwidacyjnego, uszkodzona została poinformowana przez stronę pozwaną o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego za jej pośrednictwem już po tym, jak pozwane towarzystwo powzięło wiedzę na temat korzystania przez A. M. z pojazdu zastępczego.

Nie miało też znaczenia to, że uszkodzona nie uiściła bezpośrednio opłaty za najem, a wysokość stawki samodzielnie ustalił podmiot wynajmujący, powód w niniejszym postępowaniu. Sąd podziela w tym zakresie stanowiska wyrażone już w podobnych sprawach przez Sądy powszechne, w tym również przez Sąd Rejonowy Wrocław Śródmieście we Wrocławiu, który w uzasadnieniu do wyroku z dnia 15.05.2014 r. w sprawie sygn. IX C 496/14 wskazał, za uzasadnieniem Sądu Najwyższego do uchwały z dnia 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/11), że strata majątkowa powstaje dopiero z chwilą poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego, co nie oznacza, że uszkodzony może domagać się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego tylko, jeśli faktycznie poniósł te koszty poprzez zapłatę stosownej kwoty na rzecz podmiotu, od którego został wynajęty pojazd zastępczy. Sąd Najwyższy wskazał, że co do roszczeń o naprawienie szkody powstałej bezpośrednio w pojeździe w orzecznictwie ukształtował się pogląd, że naprawa uszkodzonego pojazdu nie jest warunkiem wypłaty odszkodowania, bo istotne znaczenie ma fakt powstania szkody, a nie jej naprawienie. Analizując zaś, czy osoba fizyczna nie prowadząca działalności gospodarczej może domagać się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, Sąd Najwyższy zaznaczył, że uszkodzanemu nie przysługuje roszczenie z tytułu samej utraty możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu, a szkoda powstanie dopiero w związku z uzyskaniem pojazdu zastępczego, łączącego się z koniecznością zapłaty czynszu najmu. Poszkodowany musi zatem wykazać, że faktycznie skorzystał z pojazdu zastępczego. Dochodzenie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego nie jest uzależnione od faktycznego opłacenia kosztów pojazdu zastępczego, ale od wykazania uszczerbku w majątku w związku z korzystaniem z pojazdu zastępczego. Uszczerbek w majątku w związku z tym powstaje zaś nie tylko w sytuacji opłacenia za najem tego pojazdu, ale także wówczas kiedy jedynie wystawiona została faktura z tego tytułu. W tej sytuacji bowiem majątek uszkodzanego doznaje uszczerbku w postaci długu. Powód przedkładając fakturę za najem pojazdu zastępczego udowodnił, że w majątku uszkodzanej powstał uszczerbek w związku z korzystaniem z pojazdu zastępczego. Pozwany jako zobowiązany do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego mógłby uwolnić się od obowiązku opłacenia przedłożonej faktury, gdyby wykazał, że uszkodzona faktycznie nie wynajmowała pojazdu

zastępczego, a faktura jest fikcyjna. W niniejszej sprawie dowód taki nie został przeprowadzony, co więcej pozwany nie podniósł takiego zarzutu. Ponadto, należy zauważyć, że w rozpoznawanym stanie faktycznym miała miejsce szczególna sytuacja, gdyż zarówno podmiot wynajmujący pojazd zastępczy, któremu należne były koszty wynajmu, jak i nabywca wierzytelności bezpośrednio od poszkodowanej, był tym samym podmiotem. Zamiast dokonywać dwóch operacji finansowych, podmioty zainteresowane dokonały przelewu wierzytelności, która jako świadczenie przysługujące poszkodowanej bezsprzecznie należała się od pozwanego w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej wyznaczonej tu ramami ekonomicznego uzasadnienia wynajęcia pojazdu zastępczego. W umowie cesji zawartej między poszkodowaną i podmiotem wynajmującym pojazd - powodem w niniejszej sprawie, spełnione zostały wymogi dotyczące określenia wierzytelności, będącej ich przedmiotem. Zatem, w wyniku przelewu wierzytelności, powód nabył takie same uprawnienia jakie przysługiwały poszkodowanej względem ubezpieczyciela. Z punktu widzenia roszczenia powoda najistotniejszym warunkiem otrzymania należności z tytułu kosztów pojazdu było udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi, czyli poszkodowanej. Podnoszone przez pozwanego okoliczności dotyczące bezgotówkowego rozliczenia najmu, nie miały zaś żadnego znaczenia dla zakresu odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c., art. 363 § 1 k.c., art. 436 k.c., art. 509 § 1 k.c., art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 805 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Żądanie powoda dotyczące zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie znajduje uzasadnienie w treści przepisów art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Powód zgłosił szkodę w omawianym zakresie w dniu 16 stycznia 2017 r., i po upływie 30 dni roszczenie odszkodowawcze powinno zostać spełnione. Zasadne jest zatem domaganie się odsetek za opóźnienie od dnia 17 lutego 2017 r. Skoro w momencie przyznania odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w piśmie z dnia 21 lutego 2017 r. ubezpieczyciel posiadał już możliwość ustalenia wszystkich okoliczności szkody i wypłaty odszkodowania w pełnej wysokości, to żądanie powoda dotyczące zasądzenia odsetek za opóźnienie od dnia następnego, tj. 22 lutego 2017 r. jest uzasadnione.

Na mocy przepisu art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Zgodnie z przepisem art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W świetle wskazanego przepisu do kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 900 zł oraz żadaną opłatę skarbową od odpisu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, co daje łącznie kwotę 917 zł, a także uiszczoną przez powoda opłatę sądową w kwocie 152 zł, w sumie 1.069 zł. Zatem strona pozwana, która przegrała sprawę w 100% jest zobowiązana do zwrotu na rzecz powoda kwoty 1.069 zł. Tymczasem w punkcie II wyroku Sąd omyłkowo zasądził kwotę 917 zł.

Stosownie do przepisów art. 83 ust. 2 i art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych, Sąd nakazał stronie pozwanej zapłacić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę 11,28 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. Zgodnie bowiem ze wskazanym przepisem kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, oraz tymi wydatkami, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.